

Jan Krůta

ČURUM
BUM

Ilustrovala Zdeňka Krejčová

Albatros

ČURUMBUM

Jan Krůta

ČURUM
BUM

Ilustrovala Zdeňka Krejčová

Albatros

© Albatros, 2016
© Jan Krůta, 2016
Illustrations © Zdeňka Krejčová, 2016
ISBN 978-80-00-04280-0

Bábovkový dům

„**A** tam nahore budeme i spát?“ zeptal se Péťa.

Kdopak ho ale slyšel. Maminka stála u velikého žlutého stěhovacího auta a nadsakovala hrůzou, že jim stěhováci otlučou nábytek.

„I čurat?“ zatahal ji za rukáv znovu Péťa. „Z té výšky?“

Maminka k němu překvapeně otočila hlavu, jako by až do této chvíle mluvil nějakou cizí řečí. Teprve teď si jeho slova přeložila do té své řeči, zasmála se a řekla:

„I čurat, i všechno.“

A zase nadskočila, protože se roh sedačky bouchl o podlahu stěhovacího auta.

Tlustí pánové stěhováci chodí s domečky jejich skříní na zádech jako šneci a cpou se s nimi do dveří vysoké a tlusté bábovky.

Vysoká a tlustá šedivá bábovka je dům. Má tisícimilión očí a pár pus. Jedna pusa se otevře a spolkně stěhovacího pána s jejich skříní. A otevře se jedno oko a vykoukne z něho zvědavá paní a otevře se deset očí a zamává deset bílých záclon.

Pětu zabolí za krkem z toho vysokého dívání. Ta roztápnutá šedivá bábovka je prý jejich dům a oni tam budou jíst dršťkovou polévku a palačinky s čokoládou a budou tam i spát a čurat z té výšky a kolem oken jim budou lítat letadla.

Ráno číslo jedna

Prásk! Něco bouchlo. Možná, že v tomhle domě takhle končí noc. A něco řeklo:

„Do prčic.“

Pěťa pootevřel jedno oko. Nejdřív uviděl plůtek svých řas. Pak se podíval víc do dálky. Aha. Táta se uhodil do kolena o roh police.

Táta je Král. Král s velkým písmenkem na začátku, protože se tak jmenuje. A Král je také Pěťa, celým jménem Pěťa Král. A maminka je Renata Králová a tatínek jí říká Rendo. Celým jménem Rendo Králová. Maminka má v bříšku ještě Pěťova bráchu.

A mají ještě babičku Královou a dědu Krále, ale ti bydlí v Křiváčku. A pak mají také Nika Krále, který je pes velký jako skříň, a bydlí u babičky.

„Do prčic,“ opakuje táta už víc potichu. Drží se za koleno a chodí nakřivo.

„Co hudráš, Petře. Vzbudíš Pěťu,“ uslyšel hlas maminky. „Počkej,“ řekla šeptem a odhrnula ze sebe deku. Pěťa jen tak tak stačil zavřít oči a dělat jako že spí.

Maminka šla tátovi vařit čaj, protože on by v novém bytě stejně zabloudil. A nemohl by nic najít a zase by říkal, že stěhování je jako zemětřesení.

A jak Péťa dělal, že spí, přestal to dělat jako. Když se probudil, byl táta v práci a maminka stulená k Péťovi spala jako pes Nik s hlavou na svých packách. Péťa ji levým uchem slyšel pod košílí tukat srdce a druhým uchem poslouchal dům.

Nikdy si nevšiml, jak se dům ozývá. V jejich starém nízkém činžáku ho nikdy nenapadlo poslouchat ticho. Až teď. Až dneska.

Ono to nebylo úplné ticho. Spíš skoroticho. A jaké skoroticho! Škroukání, skřípání, tlumené bouchání, šumění. A odevšad. Od zdola, odshora, odvedle.

Péťa se tiše posadil. V první chvíli musel zase přivřít oči. Sluníčko ještě nezačalo pořádně svítit, ale v pokoji bylo obrovsky bílo. Péťovi se bílá barvička nelíbila. Jednou mu táta přinesl černé papíry a Péťa na ně bíle kreslil sníh. Ale trochu se těch výkresů

bál. A jednou, když jeli do Křiváčku k babičce a dědovi, maminka oblékla Pěťovi bílé kalhoty. Pěťa se v nich prošel louží a dostal pořádně vyhubováno. Opravdu nemá rád bílou pastelku. Ale takovéhle bílo v pokoji možná není k zahození.

Kutulú z rozložené sedačky, na které se první noc v novém domově vyspali všichni tři. Vydal se na tichou procházku lesem velikých krabic a pytlů a nábytku vzhůru nohama a skříní s nahatými zády...

Když páni stěhováci včera vynosili s tátou všechny věci ze žlutého stěhovacího auta, najedli se u nich salámu a vypili z láhví pivo. Pak odjeli a táta Král a maminka Králová a Pěťa Král tu zůstali jako na opuštěném ostrově.

Pěťa si stoupl k oknu a skrz zelenou láhev od piva se díval široko daleko. Nejdřív jako dalekohledem, ale pramínek zbylého piva mu pokapal tričko a do Pěťova nosu přišla protivná vůnička. Jako když táta přijde hodně pozdě a říká, že se to trochu protáhlo. Pak se díval skrz sklíčko opatrně a viděl tisícimilón zelených

aut a zelených hasstrmánek se zelenými taškami, kteří se vodili za zelené ruce. A hasstrmánci vcházeli do jiných zelených vysokých domů a dveře byly pusy, co hasstrmánky jedly.

A zelená byla čím dál tmavší, zapadlé sluníčko bliklo za jedním oknem a za druhým a pak rozsvítla i maminka a řekla: Tak dobrý večer u nás. A byla sváteční a rozložila na sedačce noviny, protože stůl byl zarovnaný skříňkami. Na talíř do vějířků rozprostřela salám a krajíce chleba s máslem a Pěťovi nalila do hrníčku mléko.

Táta odešel pro tašku, něco z ní vzal a schoval za záda. Pěťa to nevydržel, oběhl v igelitu zabalenou televizi a za tátou uviděl vysokou láhev. Pak láhev stála na stole a maminka měla radost, ale přece jen tátovi povídá: Víš, co jsme si řekli, Petře. A táta Petr řekl, že jen výjimečně. Přece musí nový byt zapít.

A když šel Pěťa spát, tatínek s maminkou pili víno a usmívali se, protože měli Pěťu rádi.

Jak namalovat pejska

Péťa chodil klikatými kočičími krůčky kolem krabic a nábytku, zalezl pod stůl jako do psí boudy a vzpomněl si na kamaráda Nika u babičky v Křiváčku. Když od babičky na konci léta odjížděli,

říkal mu Nik: Namaluj si mě a budu pořád s tebou. A měl přitom hnědounké oči jako kloboučky hříbků v Zádušním lese. Jenže kde měl teď Péťa najít pastelky? Vylezl zpod stolu a otevřel první krabici.

„Ahoj, mýdlo,“ řekl Péťa. „Můžu s tebou namalovat pejska?“

Ale mýdlo zavrtělo hlavou:

„Se mnou si umyj ruce, Péťo.“

Ale Péťa si nechtěl mýt ruce. Otevřel další krabici a z ní vykoukla pláštěnka.

„Ahoj, pláštěnko. Potřebuju namalovat pejska. Nevíš, kde jsou barvičky?“

Ale pláštěnka zavrtěla hlavou a řekla:

„Vím o holínkách a botách na lyže a o bačkorách, abys nemusel chodit bos po studené podlaze.“

Ale Péťa se nechtěl obouvat a podlaha se mu nezdála vůbec studená. Otevřel starý kufr, odkud se na něj vyvalily knihy. Zavonělo to jejich starým bytem a Péťa se honem zeptal knížky, která se k němu obrátila červeným obrázkem:

„Ahoj, knížko, potřebuju namalovat svého pejska. Nevíš, kde jsou barvičky?“

Ale knížka zavrtěla hlavou:

„Prohlížej si mě, Péťo. Ve mně najdeš pejsků aspoň deset a všichni hledají jedenáctého, který jim utekl s jitrnicí.“

Péťa už byl docela smutný. Psi v knížkách jsou hezcí. On by si ale namaloval úplně obyčejného chundelatého Nika z Křiváčku, protože v tuhle chvíli si přál aspoň malinkého živého kamaráda.

Ohlédl se po mamince, ale ta spala jako medvěd. Zastavil se u hnědé velikánské tašky. Zoubky zipu jako sepnuté ruce se rozevíraly docela lehce. Péťa si zipem pojezdil sem a tam a napadlo ho, jaké by to bylo, kdyby měl i pusu na zip a oči na zip. Moc se mu to říkání líbilo, a tak si říkal dál pusunazipočinazip a pak se taška otevřela a byl v ní skoro celý špajz. Navrchu ležela červená lahvička a Péťa se jí zeptal:

„Ahoj, kečupe. Můžu s tebou namalovat pejska?“

A kečup roztáhl pusou, jako by ji měl na zip, a zakýval, až to zarachotilo o další lahvičky. A to Péťa věděl, že kečupem pejska namalovat půjde. Odšrouboval červené víčko a sedl si pod stůl. Chvíli přemýšlel, kterému prstu se malování podaří nejlíp. Pak namočil v kečupu z rajských jablíček ukazováček a napadlo ho,

že ho to už dávno nenapadlo. Vždyť tohle je nejlepší schovka pro namalovaného pejska z Křiváčku. Copak si někdo z dospělých hrál někdy pod stolem?

Namáčel a maloval zesponu na stolní desku a kečup mu stékal po ruce a kapal na zem, ale Péťa ho ze šedivé podlahy utíral a zase jím maloval, až byl pejsek namalovaný a zamrkal na Péťu. A Péťa zamrkal na něho a už věděl, že v tomhle domě nebude nikdy sám.

Slonice koblihová

Když se Péťa s maminkou nasnídal, maminka zkusila najít v tom nepořádku něco na oblečení. A měla to skoro hned. Péťa si pak natáhl červené slipy a maminka růžové, Péťa bílé tílko, maminka zase růžové. Navrch si Péťa oblékl tepláky a mikinu, a co maminka, to už si Péťa nevšiml, protože si šel hrát na kočku, která v domě všechno proleze.

Maminka má s vybalováním práce až běda a bude ráda, když jí Péťa dá pokoj. Maminčin hlas za Péťou ještě něco posílal, ale Péťa nečekal. Včera mu táta s maminkou řekli tolik věcí, co tady nesmí, že kdyby byl o trochu větší bačkora, myslel by si, že nesmí všechno a může nic. Péťa ale bačkora nebyl.

Když vycházel ze dveří, něco ho napadlo:

„... Ale jak poznám naše dveře?“

Maminka se zamyslela a řekla:

„Na našich dveřích bude sedět modrý motýl, Péťo. Ale pro jistotu si je nech pootevřené.“

To s motýlem se Péťovi líbilo. Na mámě se Péťovi zamlouvalo, že byla hrací a ani kvůli kečupu na podlaze mu moc nevyhubovala.

Poprvé uviděl nový dům zevnitř. Schodiště hluboko dolů a vysoko nahoru, jiné dveře a před nimi jiné boty a rohožky a zvonky, na které Péťa stejně nedosáhl.

Húúú, přefičel kolem Péti výtah. Do výtahu Péťa sám nesmí. Červené blikátko u výtahových dveří zhaslo. Péťa si roztáhl ukazováčky pusy, až ji měl od ucha k uchu. Hééé, udělal na světýlko. To se v tu ránu rozsvítilo a výtah profičel dolů.

Péťa se rozhlédl. Všude bylo ticho. Stoupl si na špičky a zmáčkl čudlík pod blikátkem. Světýlko se rozsvítilo. Péťa se tak lekl, že na nic nečekal a dal si klusa do schodů.

Zábradlí hladilo do zdvižené ruky. Každých několik schodů byla zatáčka a zase rovně a zase zatáčka.

Před žlutými dveřmi tam čekaly čtyři velikánské pantofle. Péťu napadlo, že tu možná bydlí slon. Polehounku se přišoural a zkusil do jedněch pantoflů zastrčit nohy. Vepředu a za patou mu zbývalo místo na tlapky všech psů z Křiváčku. Jenže všichni psi byli teď daleko a Péťa stál ve sloních pantoflích sám.

Najednou se před ním s rachotem otevřely dveře. Ve světle dopadajícím sem z místnosti stála paní slonová.

„Nazdár, hádě,“ zahřměla. „Koukám, že chceš mým klukům odjet v lodích.“ Smála se, až se třásla. Byla tlustá jako tři maminky a táta by ji sotva přepral.

„Čí jsi?“ zeptala se, když se vysmála.

„Králů,“ vysoukal ze sebe do ticha Péťa a viděl před sebou velké modré kostky na zástěře obrovské paní.

„Těch ze šestého, jak se včera přistěhovali?“
Péťa zakýval.

Paní slonová se odkolébala do bytu, ale nechala otevřené dveře, ze kterých to vonělo jako u babičky. Za chvíli se přihnala nazpátek s teplou koblihou.

„Tadyhle si vem. Jsi hubený jak prst, člověče,“ zarehtala se zase jako kůň.

A Péťa cítil v ruce teplou koblihu. A když takovou koblihu cítíš v ruce, tak už se nemusí nic říkat.

Tlustá paní zvedla Péťu do vzduchu, vyklepala ho z pantoflů a zabouchla za sebou dveře. Škvírkou Péťa ještě zahlédl, jak jí na sporáku prská omastek z pekáče, ve kterém paní Slonice Koblihová smažila pro své sloní děti hromady koblih.

Ta, ze které ukusoval Péťa, měla bílý štráfek uprostřed, zlatou pokličku nad ním i pod ním a zevnitř stříkala při zmáčknuté červená marmeláda. Kousek jí vytsříkl Péťovi na tričko. Péťa tričko olízl jako pes, ale červený fliček vylíznout nešel. Už slyšel, jak bude maminka hudrat: Podívej se, jak zase vypadáš. A to jsem ti ráno dala tričko čisté.

A tak se Péťa raději otočil a vydal se na další průzkum vysokého a hlubokého panelákového království.

Ale pozor! Co tohle budou asi jejich dveře! Maminka kolem jejich kliky uvázala širokou modrou mašli. Pěťá chytíl motýlka za uši, popotáhl ho za nohy a byl rád, že si jejich dveře s jinými nesplete.

Ahoj, Čurumbume

Moc dveří a moc schodů a Péťa po nich letí jako větroplach. Pravkou se drží zábradlí, levkou upaží a už je letadýlko a krouživě po schodech přistává v přízemí.

Ale protože ví, že z domu sám nesmí, a protože chce letět ještě dál, přijde na jednu výhodu. Letadýlko Péťa může totiž létat i pod zem. A pod zemí byl v paneláku sklep.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.